

[Svend Nielsen.]

Tilskud i Stedet for Laan? I Byerne giver man selv Millionærer Tilskud; Millionærer, som har forsømt at holde deres Huse vedlige, faar Tilskud til at kalke Villaerne. Men naar Misvækst som Følge af Tørke rammer Landmændene, vanker der intet Tilskud, men højst et Laan, der skal forrentes og afdrages. Det er højst ulige Vilkaar, der her bydes Landets Borgere: de rige i Byerne giver man Tilskud for aabenbar Forsømmelse af Vedligeholdelse af Bygninger, men de fattige Landmænd, som er ramt af Naturkatastrofer, saa de ikke selv kan klare sig, kan allerhøjst faa Laan, der skal forrentes og afdrages.

Jeg henstiller til Ministeren, at han stiller Ændringsforslag om, at de Laan, her er Tale om, forandres til Tilskud. Et saadant Ændringsforslag vilde vi for vort Vedkommende meget gerne stemme for; det nytter jo ikke, at vi selv stiller Ændringsforslag, for vi har gammel Erfaring for, at de Ændringsforslag, vi stiller, sabler man ganske koldblodigt ned. Men jeg beder altsaa den højtærede Landbrugsminister om, at han til anden Behandling vil stille Ændringsforslag om, at Laanet forandres til Tilskud; saa vil Lovforslaget faa vor Støtte.

Hassing-Jørgensen: Jeg skal ikke gøre nogen Indvending imod det foreliggende Lovforslags Formaal. Jeg kan kun sige, at det er Udtryk for en meget sørgelig Situation, at det skal være nødvendigt at yde Laan til Dækning af Prioritetsrenterne, og for saa vidt er det jo et Forslag, som nok kunde fortjene en vis Overvejelse, eftersom det ogsaa kan føre Konsekvenser med sig senere. Det skal jeg imidlertid ikke komme ind paa. Hvis der var Tid til at underkaste Lovforslaget en dybere Behandling — det forstaar jeg der ikke er; af hvilken Grund, forstaar jeg derimod ikke, men jeg har forstaaet, at man ikke har villet give Tid til yderligere Overvejelser —, hvis der var Tid, vilde jeg have henstillet til Overvejelse, at da det nu er Kommunalbestyrelserne, der i det enkelte Tilfælde skal tage Stilling til Sagen, anbefale Laanet og derved paatage sig det dermed sædvanligvis forbundne Ansvar, om saa Kommunalbestyrelserne ikke lige saa godt kunde faa Bemyndigelse til at yde disse Laan. Hvis man er bange for at belaste Kommunerne finansielt med Laanene, hvad jeg dog ikke kan tænke mig kunde blive saa forfærdelig stor en Byrde, saa kunde man jo ogsaa overveje, om det ikke var tilstrækkeligt,

at Kommunalraadet bevilgede Laanet. Jeg gaar ud fra, at det i Hovedsagen vil være paa Grundlag af Sogneraadets Indstilling, at Laanet bevilges. Vilde der være nogen stor Fare ved, at Kommunalbestyrelserne bevilgede disse Laan? Det er jo dog et ganske betydeligt Kontorapparat, som ellers sættes i Scene. Først skal Kommunalraadet tage Stilling til Sagen, og saa skal det sendes ind til dette Kontor i Landbrugsministeriet og maaske ogsaa til et Kontor i Finansministeriet; det ved jeg ikke. Det vilde jo være meget simplere, hvis Afgørelsen faldt i selve den Kommunalbestyrelse, der skal tage Stilling til Laanet.

Der er en Bestemmelse i Lovforslaget, som jeg gerne vil advare imod, og jeg vil henstille til den højtærede Landbrugsminister at tage Hensyn til denne Advarsel. Det drejer sig om § 5, hvori der siges, at i de Tilfælde, hvor Laanet misligholdes, kan Afdrag og Renter inddrives ved Udpantning. I Lovforslagets § 1, tror jeg det er, siges der, at der skal gives Pant i Ejendomme næst efter de foranstaaende Prioriteter. Dette er et rigtigt Udtryk for, at naar Staten optræder human og vil optræde som human Understøtter eller Laangiver, vil den ikke derved træde andres Rettigheder for nær. Men dette modsiges jo fuldstændig ved § 5, for naar man kan inddrive Beløbene ved Udpantning, saa vil det sige, at man kan sætte hen over alle andre Menneskers Rettigheder. Man kan altsaa bemægtige sig Indbo og Inventar, Redskaber, maaske ogsaa den Ko, som den højtærede Landbrugsminister jo netop vilde forhindre skulde realiseres. Staten vil her være human, den vil yde Støtte til enhver, som fortjener det, og til hvem man har den Tillid, at han vil anvende Støtten rigtigt, og saa skal den ikke samtidig sikre sig — og det har Staten heller ikke gjort ved at tage Prioritet efter samtlige i Kraft værende Prioriteter.

Der er ikke noget at sige til, at Staten udelukker, at der kan tinglæses yderligere Gæld paa Ejendommen, men det er i Strid med andres Interesse, naar Staten forbeholder sig at kunne udpante for Beløbet. Netop i de Tilfælde, vi her drøfter, kan vi med Sikkerhed forudsætte, at den paagældende Debitor skylder Købmand, Smed, Bygningshaandværker, overhovedet alle dem, som har den sædvanlige Leverance. Nu vil Landbrugsministeren altsaa kunne komme og sige: Nu tager jeg først, saa kan I komme bagefter. Denne Fordring finder jeg umoralsk, og jeg henstiller til Landbrugsministeren at tage den Fordring tilbage.